

1. søndag efter påske, 19. april 2020

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

Johannes 21, 15-19

1. søndag efter påske, den 19. april 2020

Kære du, som tages ved hånden af den opstandne Jesus Kristus!

Så er vi gået ud i det liv, der ligger efter påske. Med os i bagagen har vi budskabet om Jesu Kristi opstandelse af de døde. Kærlighedens sejr over døden. Opstandelsen i vores eget liv. Og løftet om at vi vil blive mødt af den Opstandne på den vej, der ligger foran os. Det liv, der er vores. Det liv, vi skal leve.

Er du, ligesom jeg, sådan umiddelbart, en smule skuffet over, at Jesu opstandelse tilsyneladende ikke ændrer vores liv radikalt? Ikke på det ydre plan i hvert tilfælde. Det almindelige liv i al sin trivialitet og daglighed er jo, som det altid har været. Godt nok skinner solen, prikker vores hud og gør os varme såvel udvendig som indvendig. Og godt nok synger fuglene af hjertets lyst, og haverne blomstrer i alle farver, og snart bliver det grønt overalt.

Alt sammen velkendte og velkomne tegn i naturen, der minder os om opstandelsen af de døde. Men livet som sådan, forstået som dagligdagens små rutiner, gøremål, opgaver og stille samvær med dem, der hører til vores husstand, ja, det er uændret, som det er. Opstandelse eller ej.

Nogle gange kan man gribes af spørgsmålet – er det bare sådan, livet er? Og ja, spørgsmålet sættes vel endnu mere på spidsen i denne tid, hvor dagligdagen

virkelig er skåret ind til benet. Kedsomheden lurder lige om hjørnet, hvis det ikke var for, at du og jeg er så ualmindeligt velbegavede, som vi nu er..... ;-)

Man kan gribes af en længsel efter at være en del af store, afgørende og skelsættende begivenheder. At man virkelig gjorde en forskel. Man kan tænke, at opstandelsen burde gøre livet lidt mere spændende og intenst, end det rent faktisk er.

Jeg ved ikke, om disciplen Peter også har tænkt sådan? I hvert tilfælde sidder han efter Jesu død tilbage med erfaringen af ikke at kunne og ikke at ville erklære sin kærlighed og samhørighed med Jesus, da det virkelig galt. Tre gange i ypperstepræstens gård nægtede Peter overhovedet at kende Jesus. Og have lod og del med ham. Han turde ikke. Han ville ikke. Han kunne ikke. Da han virkelig blev en del af en verdensomvæltende og livsforandrende begivenhed, så måtte Peter melde pas.

Peter ville gøre store ting og være en del af den forandring af verden og mennesket, Jesus kom med. Peter måtte sande, at det var han ikke selv herre over. Peter kunne ikke selv forme sin skæbne og rent faktisk gøre det, han satte sig for. Da Peter møder den opstandne Jesus ved Tiberias Sø, er han blevet den lille. Peter ved, han elsker Jesus. Men han ved også, at han ikke gjorde kærligheden til virkelighed, i det afgørende øjeblik.

Den opstandne Jesus bærer ikke nag, han føler sig ikke svigtet, og han erklærer ikke Peter sin tilgivelse med højtidelige ord. Nej, han spørger, om Peter (stadig) elsker ham? Og ja, det gør Peter jo, men hvad hjælper det, når han ikke kan efterleve kærligheden i ord og gerning? Så vøgt mine får, svarer den opstandne. Gør noget - gør det, du kan - se, din opgave er her jo stadig.

Den opstandne sætter Peter i gang med at gøre det, han kan. I det små, måske. I dagligdagen i Galilæa. Gøre rutinerne, opgaverne, være til som et menneske sammen med andre. Peter erfarede, at han måtte overgive sin egen vilje og sit egen skæbne til den opstandne Jesus Kristus, og da blev han ført derhen, hvor han måske ikke ville, hvis han selv skulle have bestemt.

Men hvor opstandelsen blev til virkelighed i Peters eget liv. Når du og jeg tages i hånden af den opstandne Jesus, og Han leder os derhen, hvor vi måske ikke selv vil, da kan opstandelsen blive til virkelighed for os hver især.

Guds fred være med dig, nu og i al evighed.
En hilsen fra din kirke og din præst

Bøn

Du opstandne Herre, Jesus Kristus, som møder os på livets vej.
Tag os ved hånden og led os derhen, hvor du vil.
Giv os at kunne høre, at Du har tillid til os, at Du tror på os.

Amen

Så tag mig da ved hånden,
og led du mig,
til jeg opgiver ånden
og dør i dig!
Jeg kan ej vandre ene,
ej noget sted,
det båder mig alene,
når du går med.

DDS 611, vers 1

NB: ordet "båder" betyder "er mig til gavn".

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn, komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!

Amen

Velsignelse

"Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred."